

[H. C. Hansen.]

megen sympati for det ærede medlem (*Bertel Dahlgaard*: Nej!). Jo, mere, end det ærede medlem oftest vil mene og tro, og undertiden mere end berettiget. Jeg har engang imellem så megen sympati, så jeg ville ønske, at det ærede medlem ville forene en vis klædelig beskedenhed med den indfyldelse, han ønsker at udøve, men jeg anser det for et fuldstændig verdensfjernt ønske, at noget sådant skulle vise sig realisabelt. Når det ærede medlem taler om partoutkort, forstår jeg, at det ærede medlem har den opfattelse, at de partoutkort, der skal udstedes til regeringsdannelse i dette land, skal signeres af det ærede medlem, og det er jo muligt, at rigsdagen må affinde sig med det i en periode, men det kan også godt tænkes, at rigsdagen i det lange løb finder, at måden, hvorpå det ærede medlem ønsker at kunne anbringe sit navn, er lidt for pågående og lidt for ubeskeden. Dette må jeg måske sige i den ånd af varm venskabelighed, som jeg allerede tidligere har antydnet jeg nærer for det ærede medlem.

Hvad angår selve den dagsorden, der er foreslået af det radikale venstre, kan den i den øjeblikkelige situation kun opfattes som en afværgedagsorden overfor den af socialdemokratiet foreslåede. Den sædvanlige regel er jo den, at en dagsorden, der på forhånd kan påregnes at samle overvejende tilslutning her i tinget, kommer først til afstemning. Under disse omstændigheder må vi af politiske grunde stemme imod den af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard foreslåede dagsorden og anbefale at stemme på det forslag til dagsorden, socialdemokratiet har stillet.

Elgaard: På venstres vegne må jeg fraråde at give tilslutning til den af det ærede medlem hr. Aksel Larsen foreslåede dagsorden.

Bertel Dahlgaard: Det ærede medlem hr. H. C. Hansen rettede hele tiden spørgsmål til mig om ting, som jeg enten ikke har indflydelse på eller ikke kan afgøre. Min og det radikale venstres mening om den nuværende udenrigsministers ledelse af udenrigspolitikken er velkendt af det ærede medlem, og det er ikke mig bekendt, at der er sket nogen ændring i denne opfattelse; men udtalelser om, hvad der vil ske med den højtærede udenrigsminister på et eller andet

tidspunkt, og hvad statsministeren måtte mene i den henseende, kan jeg virkelig ikke fremsætte. Jeg har ikke drøftet dette spørgsmål med udenrigsministeren eller med statsministeren; men man ved jo aldrig, hvad man kan komme til at drøfte i tidens løb. Jeg kan altså ikke gå nærmere ind på det; jeg kan ikke fortælle det ærede medlem mere, end jeg har fortalt. Jeg har fortalt ham alt ganske åbent om enhver aftale, der er truffet, og det må det ærede medlem se at affinde sig med.

Jeg må måske i fortsættelse deraf sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, der talte om det radikale venstres spørgsmål, vore udtalelser under valgkampen med hensyn til stationeringen af fremmede tropper her i Danmark, at vi ved jo, hvordan disse spørgsmål bliver besvaret af regeringen, af venstre, af konservative, af socialdemokraterne: at der ikke kan gives et endeligt svar — det samme svar, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen hører der bliver givet i dag. Jeg kan ikke se, man kan komme videre. Vore anskuelser i denne sag er der ingen tvivl om: vi vil til enhver tid af yderste evne modsætte os stationering af fremmede tropper.

Det er imidlertid ikke det, det drejer sig om i dag. Det, det drejer sig om i dag, er det spørgsmål, som er blevet aktuelt gennem navnlig socialdemokratiets stilling til regeringsdannelsen, om man skal handle i den ånd, der er udtrykt deri, at alle 5 demokratiske partier siger, at det af hensyn til grundlovssagen vil være saglig rigtigt, at den nuværende regering fortsætter. Det er det, vi er enige om. Så er der et punkt, hvor vi er uenige, hvor socialdemokratiet vil stille betingelser for at fastholde denne opfattelse. Der er vi uenige, og dér kan vi ikke komme videre.

Derfor vil jeg gerne for mit vedkommende slutte denne debat med at sige det, som udtrykker, tror jeg nok, vor inderste mening, ikke blot i rigsdagsgruppen, men hos hovedparten af vore vælgere — og jeg tror ikke engang, det ærede medlem hr. H. C. Hansen her vil sige, vi er ubeskedne —, at vi har været trofaste venner af arbejdet for den nye grundlov, vi har på ethvert tidspunkt sat al vor evne og al vor vilje ind på at løse denne sag. Det vil vi gøre til det sidste, og vi kan nu bl. a. gøre det, fordi vi ved, at der ikke sker andet, som vi anser for skadeligt for landet, i de 3 uger, indtil sagens af-